

τος δὲν εἶνε ἄλλο παρά ὕδωρ μὲ ὀλίγον λίπος καὶ ὅτι τὸ κρέας, ὅπερ βράζομεν διὰ νὰ ἐξαγάγωμεν τὸν ζωμὸν τοῦτον, ἀπαλλάσσεται ὅλως ἕνεκα τῆς παρσκευῆς τοῦ ζωμοῦ τῶν θρεπτικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνοφελῆ μόνον ἐργασίαν παρέχει εἰς τὸν στόμαχον καὶ οὐδὲν πλέον . . .

— Ὁ ζωμός; καλῶς, τί λέγεις; τί λοιπὸν εἶνε τὸ δυναμωτικόν; ἀνέκραξεν ἄπελπις ἡ Ἐλένη.

— Ἡξέσθω, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος μειδιῶν, ὅτι ἡ φωνή μου εἶνε φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ὅτι αἱ προλήψεις ἔχουσι πολὺ πλειοτέραν δύναμιν ἀπὸ τῶν ἀνοήτους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ τὰς ἐκρίζωσιν. . . . Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἂν θέλης ζωμὸν ἀληθῶς δυναμωτικόν, πρέπει νὰ θυσιάσῃς ἐντελῶς τὸ κρέας τὸ ὠρισμένον εἰς τὴν παρσκευὴν αὐτοῦ. Πρέπει δηλαδὴ νὰ κόψῃς τὸ κρέας εἰς μικρὰ κομμάτια, νὰ τὸ ἀλατίσῃς ὅσον πρέπει καὶ νὰ βάλῃς αὐτὰ τὰ κομμάτια μὲ ὀλίγον ὕδωρ ἐντὸς βουκαλίου, τὸ ὁποῖον νὰ τὸ θέσῃς ἐντὸς βράζοντος ὕδατος ἐπὶ 5 ἢ 6 ὥρας. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔχῃς τὸ λεγόμενον consommé, παχύτατον δηλαδὴ ζωμὸν προελθόντα ἐκ τῆς ὀλοσχεροῦς καταγαλώσεως τοῦ κρέατος, ὁ ὁποῖος φυσικῶς εἶνε θρεπτικώτατος συνάμα δὲ καὶ λίαν εὐπεπτος.

— Ἀλλὰ τὸ ἐξῆδον, Παῦλε; Νομίζω ὅτι αὐτὴ ἡ περιφρημὴ ἢ χημεῖα σου θὰ ἐπιβαρύνει πολὺ τὸν προϋπολογισμόν τοῦ μαγειρείου! Ὅσον κρέας χρειάζεται διὰ νὰ κάμῃ τις τὸ περιφρημον consommé;

— Μὲ 500 γραμμάρια κρέατος δύνασαι νὰ κατασκευάσῃς τόσον consommé, ὅσον νὰ γέμισῃς ἓνα κυαθίσκον τοῦ τζέου.

— Βλέπεις λοιπόν; χάνεται τότε κρέας.

— Ἄς ἦνε, ἄς ἀφήσωμεν τὸ consommé διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Ἄς ἔχωμεν ὅμως πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἐξῆς· ὅτι πολὺ καλλίτερα τρεφόμεθα διὰ μικρῶν κομματιῶν ψητοῦ κρέατος, παρά δι' ἑνὸς μεγάλου τεμαχίου κρέατος βραστοῦ. Προσθέτω ὅτι πρέπει χάριν ποιικιλίας νὰ μεταχειρίζομεθα εἰς τροφήν μας καὶ ἰχθύς, ἂν καὶ ὁ ἰχθύς περιέχει τόσα θρεπτικὰ συστατικά, ὅσα ἔχουν τεμάχιον κρέατος ἡμίσεος ὕγκου· διὰ τοῦτο ὅταν ἔχωμεν ἰχθύς εἰς τὴν τράπεζάν μας πρέπει νὰ μὴ χάνωμεν τὴν ἀναγκαίαν ἡμῖν ποσότητα θρεπτικῶν στοιχείων. Ὅταν λοιπὸν ἔχῃς ἰχθύς ἐτοίμασον καὶ φασόλια π.χ. ἢ ὠά ἢ ἔν γλύκισμα κτλ.

Τοιαῦται, φιλάττη, εἶνε αἱ θεωρίαι, περὶ ὧν σοὶ ἔλεγα πρὸ μικροῦ. Δι' αὐτὰς εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σου, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος. . . ὁμολογῶ τὴν ἀμάθειάν μου. Χρειάζεται πείρα, πνεῦμα παρατηρικόν, καλὴ θέλησις . . .

— Θὰ προσπαθῆσω ν' ἀναπληρώσω ἐγὼ τὴν ἔλλειψιν τοῦ συζύγου μου ὡς πρὸς τὸ πρακτι-

κὸν μέρος, εἶπε θέτουσα τέρμα εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ χαριέντως μειδιῶσα ἡ νεαρὰ σύζυγος.

Σ. . .

ΧΑΡΙΣ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΤΗΝΑ!

Ἀρχομένου τοῦ 1861, πολλαὶ αἰτήσεις παρουσιάζθησαν εἰς τὴν γαλλικὴν γερούσιαν, ὅπως ληφθῶσι μέτρα «πρὸς διατήρησιν τῶν πτηνῶν, ἅτινα καταστρέφουσι τὰ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν γεωργίαν ἔντομα.» Ὁ πρόεδρος Bonjean ἐπεφορτίσθη νὰ συντάξῃ τὴν ἐκθεσιν, ἣν καὶ ἀνέγνω ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 24 Ἰουνίου, καὶ ἦς τὰ συμπεράσματα ὑπῆρξαν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν σύμφωνα πρὸς τὰς προσδοκίας καὶ τὰς εὐχὰς τῶν ἀπειθυνάντων τὰς αἰτήσεις.

Ἐκ τῆς κομψοτάτης καὶ χαριεστάτης ταύτης ἐκθέσεως καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἐν τῶν μάλλον ἐνδιαφερόντων τεμαχίων χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἑστίας :

«Ὁ εὐγνώμων ἄνθρωπος θέλει ἀναμφιβόλως λάβει ὑπὸ τὴν εἰδικὴν αὐτοῦ προστασίαν τοὺς ἀπαιρητήτους τούτους ἐπικούρους, τοὺς πιστοὺς τούτους φίλους καὶ συμμάχους· θέλει φροντίσει διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐχθρικῶν πτηνῶν, ἅτινα πολемоῦσιν αὐτὰ : τοῦ σαρκόβουρου ὄρνέου, τοῦ συλλαμβάνοντος αὐτὰ ἐν τῇ πτήσει, τοῦ εἰσδύοντος εἰς τὴν φωλεάν αὐτῶν ὄφρος, ὅπως καταφάγῃ τὴν νεοσιάν, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν μῆτέρα μετὰ τῶν μικρῶν της. . . Ὅχι, ὥστε ἤθελεν ἅπαξ ἔτι νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀποστροφὴν ταύτην τοῦ μυθογράφου :

. . . Βίλικρινῶς ὠφελίμων εὐρίσκω
νὰ σ' εἶπω ἤδη, ὅτε ἀτολησκόω,
ὅτ' εἶναι σύμβολον τῶν ἀγνωμόνων
ὁ ἄνθρωπος, οὐχὶ ὁ ὄφρις μόνον,

ὁ ἄνθρωπος κατὰ παράδοξον τύφλωσιν δείκνυται ὁ τρομερότερος ἐχθρὸς τῶν τρυφερῶν καὶ ὠφελίμων τούτων πλασμάτων. Σκληρότερος τοῦ ἱέρακος, χάριν τροφῆς φονεύοντος, φονεύει ἀπλῶς χάριν τέρψεως πρὸς καταστροφὴν.

Τὸ τυροβόλον δὲν εἶναι ἀρκούντως θανατηφόρον· ἄλλως τε εἶναι καὶ προωρισμένον διὰ θήραν εὐγενεστέρην· τούναντίον ὁ ἄνθρωπος διὰ πλείστων μηχανημάτων, δικτύων, ἰξῶν καὶ παρομοίων παγίδων, μετὰ λυσσώδους τυφλώσεως καταδιώκει τοὺς χαριέντας καὶ ἀναγκαίους τοῦτους φίλους του, οὓς παρεχώρησεν αὐτῷ ἡ Θεῖα Πρόνοια.

Φειδόμενος ὑμῶν δὲν προβαίνομεν εἰς τὴν περιγραφήν βαρβάρων πραγμάτων, τινὰ τῶν ὁποίων διεγείρουσι τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὴν φρίκην· ἐν τούτοις, ὅτι δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, εἶναι ἡ ὀλεθρία καταστροφὴ ὠφελίμων πτηνῶν, καθ' ἑκάστον ἔτος θανατουμένων ἐν ἀπάσῃ τῇ Γαλίᾳ, πρῶτιστα δὲ πάντων ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς αὐτῆς καὶ μεσημβριναῖς ἐπαρχίαις.

Ἄμα μετὰ τοῦ ἔαρος οἱ πιστοὶ ἡμῶν οὐτοὶ σύμμαχοι ἐπανέλθουσιν εἰς τὰς ἡμετέρας χώρας

ἀρ' ὧν εἶχεν ἀποδιώξει αὐτοὺς ὁ χειμὼν εἰς ξένην γῆν, τυγχάνουσι τῆς ἀκολούθου ὑποδοχῆς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Βάρου¹ μέχρι τῶν ἀνατολικῶν Πυρηναιῶν. Περὶ τὴν Μασσαλίαν καὶ τὴν Τουλώνα καὶ τὰς λοιπὰς παραλίους πόλεις καὶ πόλιντας πάντες οἱ γήλοφοι εἶναι κεκοσμημένοι διὰ θηρευτικῶν δικτύων· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν ἀξιοπίστου ἀνδρὸς, τοῦ K. Sace, εἰδικῶς τὸ ζήτημα τοῦτο μελετήσαντος, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ θήρα, ἕκαστος θηρευτῆς καταστρέφει 100 ἕως 200 συκοφάγους καθ' ἑκάστην. Ἡ αἰτίασις λοιπὸν τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Τουλώνας οὐδεμίαν λέγει ὑπερβολὴν, βεβαιοῦσα ὅτι κατὰ μυριάδας καταστρέφονται τὰ πτηνὰ ταῦτα, ἐπὶ μεγάλῃ ζημίᾳ τῶν κεντρικῶν καὶ βορείων ἡμῶν ἐπαρχιῶν, ἐν αἷς ὀλίγιστα μόνον καταφθάνουσιν, ὅπως πληρώσωσι τὴν ὄρισμένην αὐτῶν ἀποστολὴν ὑπὸ τῆς Προνοίας.

Ἐν τῇ ἀνατολικῇ Γαλλίᾳ καὶ ἰδίως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Λοθαριγγίᾳ ἀνάλογα τελοῦνται, καθὰ μαρτυρεῖ ἡ αἴτησις τῆς ἐν Νανσὺ ἑταιρείας τοῦ ἐγκλιματισμοῦ.

Καὶ πρὸς τίνα λόγον ἡ ἀγρία αὕτη καταστροφή, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὴν ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Τουλώνας; θέλουσιν ἐπικαλεσθῆ τὸ δίκαιον τῆς ἐκ τῶν ζώων διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου; Ἐν τούτοις δὲν εἶναι σοβαρὰ ἡ νομιμοποιήσις αὕτη τῆς καταστροφῆς μικρῶν ὄντων, ὧν ἕκαστον παρέχει τροφὴν ἀσήμαντον καθ' ὅλοκληρίαν. Οὐχί, ἡ καταστροφή αὐτῶν δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀνάγκης διατροφῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ βαρύτου γαστριμαργίας.

Καὶ ὅμως ὑπολογίζων τις, ἔστω καὶ λίαν μετρίως, πρὸς πόσους σάκκους σίτου, πρὸς πόσους πίθους οἴνου καὶ ἐλαίου ἀναλογεῖ εἰς ὄβελος ἐκ τῶν θυμάτων τούτων, δι' ὧν συνειθίζουσι νὰ κοσμῶσι τὴν τράπεζαν ἐν τισὶ χώραις, θέλει πεισθῆ ὅτι ὁ Λούκουλλος ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δόξῃ οὐδέποτε παρέσχε τοσοῦτον πολῦτιμον συμπόσιον ὅπως δ' εὖρη τις παρόμοιον πολυτελεῖς παρὰδειγμα, πρέπει ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν περιώνυμον μαργαρίτην τῆς Κλεοπάτρας.

Περιπλέον ἡ ἀθλία αὕτη δικαιολογία τῆς ἱκανοποιηθείσης φιληδονίας δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὑπὸ τῶν θηρευτῶν ἐκείνων, οἵτινες χάριν ἐπιδείξεως, πρὶν ἢ ἐπανέλθωσιν οἴκοι, κτυπῶσι τὴν ταχύπτερον χελιδόνα, τὴν μητέρα ἴσως τὴν κομίζουσαν τὴν τροφὴν εἰς τὴν λιμοκτονοῦσαν αὐτῆς νεοσσίαν. Δὲν πρέπει ἄρα νὰ γίνῃ ἡ παρατήρησις εἰς τοὺς ἐξ ἀπερισκεψίας σκληροῦς τούτους ἀνθρώπους, ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν ὁ θανατηφόρος αὐτῶν μόλυβδος ἐφάνευσεν τὴν πτωχὴν χελιδόνα, αὕτη εἶχε καταστρέψει πενταχόσια ἐπιπλαθῆ ἔντομα, ἥτο δὲ ἀξία μείζονος φιλανθρωπίας, ἢ δέκα θηρευταὶ οἴκοι ἐπανερχόμενοι καὶ

1. Ποταμὸς ἐν τῇ μεσημερινοδυτικῇ Γαλλίᾳ, ἀρ' οὗ καὶ ἡ ὁμώνυμος ἐπαρχία.

πλήρη πτηνῶν τὸν σάκκον αὐτῶν ἔχοντες;

Καὶ τίνος ἄλλου λόγου ἔνεκεν ἢ ἐκ καθαρᾶς ἀγνοίας ὁ κάτοικος τῶν ἐξοχῶν μετὰ μωρᾶς ἀγερωχίας φονεῖ τὸν βῦαν (κουκουβάγιαν) καὶ τὰ μὴ φαρμακερὰ ὄφειδια, τὰ ὁποῖα καταστρέφουσι τοὺς ποντικούς καὶ τὰ ἔντομα τὰ βλάπτοντα τοὺς ἀγρούς του καὶ τὰς ἀποθήκας του; Καὶ διατί δὲν φονεῖ τὴν γαλῆν αὐτοῦ μᾶλλον;

Ὅσοι μὴ ἐξήρουν δὲ οἱ ἄνδρες διὰ τὸν καταστρεπτικὸν τοῦτον κατὰ τῶν πτηνῶν πόλεμον, ἰδοὺ καὶ τὰ παιδιά λαμβάνοντα εἰς αὐτὸν μέρος μετὰ τῆς ἀνηλεοῦς ἀδιαφορίας τῆς ἡλικίας αὐτῶν,

ἀνοικίμονος ἡλικίας,

ὡς εἶπεν ὁ Λαφονταῖνος. Ὁ! ναί, ἀληθῶς εἶναι ἀνηλεῆ τὰ παιδιά ταῦτα τῶν ἐξοχῶν, τὰ παραμελοῦντα τὸ σχολεῖον χάριν τῆς τῶν φιλῶν θήρας. Τὰ ὦά, ὅπως καὶ αἱ νεαρὰ νεοσσία ἔχουσιν ἐνδιαφέρον δι' αὐτά, δὲν συντρίβουσι μόνον τὰ μὲν, ἀλλὰ καταστρέφουσι οἰκτρῶς τὰς νεοσσίας διὰ τῆς πείνης καὶ τῶν βασάνων.

Οἱ δὲ γονεῖς τῶν ἀχρείων τούτων παιδιῶν, ἀντὶ νὰ τὰ στείλωσιν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀφοῦ μαστιγώσωσιν αὐτὰ προσηκόντως, παρίστανται μετὰ ψυχρᾶς ἀδιαφορίας ἐνώπιον τῶν σκληρῶν τούτων πράξεων. Γονεῖς καὶ τέκνα ἀγνοοῦσιν ἀναμφιβόλως τοὺς ὠραίους τούτους τῆς Γραφῆς λόγους: «Ἄν περιπατῶν εὐρῆς καθ' ὁδὸν, ἐπὶ δένδρου ἢ κατὰ γῆς, τὴν μητέρα ἐπωάζουσαν τὰ μικρὰ ἢ τὰ ὦά, δὲν θέλεις λάβει ποσῶς τὴν μητέρα οὔτε τὰ μικρὰ αὐτῆς, ἀλλὰ θέλεις καταλίπει αὐτὰ ἐλεύθερα, ἵνα μὴ σοὶ συμβῆ τι κακὸν καὶ ζήσης ἐπὶ μακρὸν χρόνον.» Ἄν τούλάχιτον ἀγνοοῦντες τὴν Γραφήν, ἐγνώριζον τὸ συμφέρον των!

Εἶναι ἀπαρίθμητοι αἱ τοιαῦται καταστροφᾶι οἱ δὲ κατοικήσαντες ἐν ταῖς ἐξοχαῖς γνωρίζουσιν, ὅτι συνηθέστατα εἶδον περὶ τὴν ἐσπέραν παιδιὸν ἀποκομίζον ἑκατοντάδα ὦων καταγωγῆς διαφόρου.

Πῶς δὲ τὰ ἀνυπεράσπιστα ταῦτα γένη κατώρθωσαν νὰ ἐπιζήσωσι τοῦ μανιώδους τούτου πολέμου; . . . Εἶναι ἐν τῶν μυστηρίων ἐκείνων, ἅτινα δύναται νὰ ἐξηγήσῃ μόνον ἡ θαυμασία ἀγαθότης, δι' ἧς ὁ Θεὸς ἐπανορθοῖ ἀκαταπαύστως τὰ ἀμαρτήματα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου πλάσματός του. »

ΚΩΜΙΚΑΙ ΠΑΡΑΝΟΗΣΕΙΣ

Γνωστὸν εἶναι τοῖς πᾶσιν ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Β', νῦν αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας, ἀπηλευθέρωσε τοὺς δούλους ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐκείνῃ χώρᾳ, καὶ κατέστησεν εἰσέτι πολίτας ῥώσους ἐπέκεινα τῶν εἰκοσιν ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ἀναντιρρήτως δὲ ἡ πράξις αὕτη θέλει καταστήσῃ ἀθάνατον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου αὐτοκράτορος. Καὶ ναί μὲν οἱ δούλοι ἐκείνοι ὄφισταν-